

New York Times bestseller sorozat

TIZENEGYEDIK KÖNYV

A VESPEREK TÁMADÁSA

RICK RIORDAN
PETER LERANGIS
GORDON KORMAN
JUDE WATSON

A 39 KULCS

A 39 KULCS
A VESPEREK
TÁMADÁSA

RICK RIORDAN
PETER LERANGIS
GORDON KORMAN
JUDE WATSON

KÖNYVMOLYKÉPZŐ KIADÓ, 2014

Írta: Rick Riordan, Peter Lerangis, Gordon Korman, Jude Watson
A mű eredeti címe: The 39 Clues 11. – Vespers Rising

Fordította: Acsai Roland
A szöveget gondozta: Leléné Nagy Márta
Korrektorok: Széll Katalin, Szécsényi Tibor

Copyright © 2011 by Scholastic Inc.
All rights reserved. Published by arrangement with Scholastic Inc., 557
Broadway, New York, NY 10012, USA.
THE 39 CLUES and associated logos are trademarks and/or registered
trademarks of Scholastic Inc.

Copyright © 2011 by Scholastic Inc. Minden jog fenntartva. Ez a kiadás
a Scholastic Inc.-nel (557 Broadway, New York, NY 10012, USA) történt
megállapodás alapján jelent meg. A THE 39 CLUES és a hozzá kapcsolódó
logók a Scholastic Inc. védjegyei.

Book design and illustration by SJI Associates, Inc.,
Keirsten Geise, and Charice Silverman

ISBN 978 963 399 134 3

A kötet megjelent 2014-ben,
a Könyvmolyképző Kiadó gondozásában.
Cím: 6701 Szeged, Pf. 784
Tel.: (62) 551-132, Fax: (62) 551-139
E-mail: info@konyvmolykepzo.hu
www.konyvmolykepzo.hu
Felelős kiadó: Katona Ildikó

Műszaki szerkesztő: Zsibrita László
Nyomta és kötötte az Alföldi Nyomda Zrt., Debrecen
Felelős vezető: György Géza vezérigazgató

Minden jog fenntartva, beleértve a sokszorosítást, a mű bővített,
illetve rövidített kiadásának jogát is. A kiadó írásbeli engedélye nélkül
sem a teljes mű, sem annak része semmilyen formában – akár elektronikusan
vagy mechanikusan, beleértve a fénymásolást és bármilyen adattárolást –
nem sokszorosítható.

*Minden ifjú Cahillnek,
akik segítenek a vadászatban*
R. R.

A régi, a jelenlegi és a jövőbeli rajongóknak
P. L.

Rose Brocknak
G. K.

*Davidnek, Rachelnek és Mallorynek,
a világ legjobb szerkesztőcsapatának*
J. W.

RICK RIORDAN
GIDEON CAHILL
1507

Damien Vesper tervei között aznap nem szerepelt gyilkosság.

Kellemes, őszi reggel volt. A hűvös szél messze fújta a ködöt, és a Kelta-tenger csillogott a napfényben.

A távoli, ír partok sötétzölden nyújtóztak. Ameddig Damien ellátott, ezt a földet évszázadok óta a Vesperek uralták. Az ír partoktól másfél kilométerre eső szigetről a lord nem látta ősei birtokát – a kastélyt, ahová már egy éve nem látogatott el. Nem látta a haldokló jobbágyokat, és nem ért el füléig szenvedésük és nyomorúságuk jajszava. Nem érezte a hullák bűzét. Északkeleten füstoszlop nyújtózott az égre – talán egy újabb égő falut jelezve –, máskülönben minden békésnek és idillikusnak tűnt. Nem utalt semmi a fekete halálra.

Damien a forralt borába kortyolt, élvezte a szegfűszeg és a szerecsendió zamatát. Nevetségesnek találta, hogy ebben a modern korban – elvégre 1507-et írtak – még mindig menekülnie kell a pestistől, ugyanattól a járványtól, ami szépapáit fenyegette. A tudomány sok csodálatos felfedezést tett azóta, és

nagy előrehaladáson ment keresztül, de a pestis továbbra is gondot jelentett.

Nem mintha különösebben zavarta volna. A pestis itt nem érhetett el. Ügynökeit a szárazföldön hagyta, hogy behajtsák az adókat. Elengedte füle mellett a jelentéseiket, amik a hétről hétre elhunyt parasztok százairól szóltak, és a bosszantó segélykérésekkel is hasonlóan cselekedett. Nyugodtan továbbszőtte a hálóját, élvezte gyarapodó javait, amiket ügynökei küldtek számára Európa minden tájáról.

Tekintete a fából készült térképre esett, ami szobája falát díszítette. A csodás tárgy a napokban érkezett Franciaországból. Asztalát Itáliából származó jelentések és feljegyzések borították. Damien ritka kincsek és hatalmat jelentő titkok után kutatott a világban. De a pletyka, amit szomszédja házvezetőnője suttogott aznap reggel a fülébe, minden értesülésnél fontosabb volt számára.

Lehet, hogy a világ leghatalmasabb titka, az információ, aminek segítségével legvadabb álmai is megvalósulhatnak, végig ott volt az orra előtt?

Aznap reggel elszánta magát, hogy végére jár a dolognak.

Szeme a mennyezetet díszítő mozaikra siklott: a másfél méter átmérőjű körre, ami a Vesperek címerét ábrázolta. De a mozaik több volt egyszerű dekorációnál. A csapdát a napokban állította fel saját szórakozására. Azt tervezte, hogy kipróbálja majd egy lusta szolgán, vagy a következő őrn, aki elszundít

szolgálat közben. De most sokkal fontosabb feladata lesz. Kideríti vele, hogy helyes-e a teóriája. Ha igaza lesz, Damien Vesper a világ leghatalmasabb emberévé válhat.

Kopogtattak. Baltazár nevezetű szolgálja lépett be, és mélyen meghajolt.

– Uram, Gideon Cahill megérkezett.

Damien elmosolyodott. Aznap nem tervezte, hogy megöl valakit, de tudta, hogy az életben a legfontosabb a rugalmasság.

– Kísérd be! – parancsolta.

Gideon a szokásos, pórias öltözetében volt, ami egyáltalán nem illett ehhez az elképesztő tehetséggel megáldott emberhez. Haja szürke pamacsra viharfelhőt idézett. Ráncos arcát megbarnították a füstös laboratóriumban átkotyvasztott évek. A különféle vegyi anyagok festékpalettává változtatták köpönyegét, alkarját latin szavak borították. (Gideon ugyanis rendszeresen magára jegyzetelt, amikor nem volt ideje pergament keríteni.)

Csak Gideon aranygyűrűje – ez a családi örökségből származó ékszer – jelezte, hogy nemesemberről van szó. Meg a szeme – ami örökké tüzesen csillogott a szürke bozont alatt.

Damien figyelmét ez a szem keltette fel néhány évtizeddel ezelőtt, amikor Gideon Cahill felállt a karácsonyi

vacsora közepén, és volt mersze kijavítani őt egy csillagászati kérdésben, egy Kopernikusz nevezetű tudós nézeteire hivatkozva.

Nem szokott hozzá, hogy kijavítsák. Megkorbácsolathatta volna Gideont az arcátlanságáért, de tekintetének intelligens csillogása megállította.

Ez jutott eszébe: „Itt egy ember, akit használhatnék. Nem egy birka. Az ész embere.”

Aztán késő éjszakáig olyan témákról diskuráltak, amiket a Vesperek nyomasztó, hátországi uradalmában senki sem értett volna meg. Egy különleges barátság kezdete volt ez.

De barátságuk azóta, hogy a két család teljes háznépével együtt a szigetre menekült, sok mindenen keresztülment. Gideon hetekre bezárkózott a laboratóriumába, és csak akkor küldött üzenetet a Vesperházba, amikor ellátmányra vagy pénzre volt szüksége. Ha nem lett volna a Cahilleknek egy Maria nevű házvezetőnőjük, akkor Damien semmit sem tudott volna a munkájáról, de Maria a botcsinálta kémek legjobbika volt.

Amikor legutóbb találkoztak, meglepte a látvány, és aggódni kezdett érte, ugyanis barátja látványosan megöregedett. Szegény, nemes Gideon, aki a pestis elleni küzdelmet személyes harcnak tekintette, és herculesi erőfeszítésekkel azon munkálkodott, hogy gyógyírt találjon rá, nem nézett ki jobban a Vesperek valamelyik jobbagyánál, akit tönkretett a hosszú évek kemény, mezei munkája.

Újabban viszont... ahogy a házvezetőnő is jelentette, Gideon ismét drasztikus változáson ment át. A válla szélesebb, a haja meg sötétebb lett. Lehetetlennek tűnt, de Gideon fiatalabbnak és egészségesebbnek látszott.

„Csinyát valamit abban a gonosz műhelyében, nagyságos uram! – suttogta idegesen Maria. – Egy darab ideig beteg vót, de mán kutya baja! Erősebb lett, gyorsabb, és a hallása természetfeletti! Valamilyen főzet receptjéről beszél magában. Attól tartok, boszorkányságot művel, uram, mert abban, amit láttam, semmi természetes nincsen!”

Damien nem hitt a boszorkányságban, de Maria hangja annyira ijedt volt, hogy felkeltette érdeklődését. Az asszony Damien megbízásából évek óta kémkedett a Cahill-házban, de eddig nem tapasztalt nála ekkora riadalmat. Most, hogy Gideont személyesen is látta, Damien gyanúja tovább növekedett.

– Kedves Gideonom! – csapott a barátja kérges tenyerébe. – Gyere, látnod kell az új szerzeményeimet!

Gideon óvatosan körbekémlelt a teremben, mielőtt belépett. Damienbe nyugtalanság hasított. Újabb változás az elmúlt hónapokhoz képest. Gideon egyre bizalmatlanabb lett, és *tudatosan* került Damien társaságát.

Az volt az érzése, hogy titkol valamit előle.

Dühét széles mosoly mögé rejtette, és beterelte barátját a dolgozószobába, éppen az új mozaikcímer alá.

– Látod? – hajolt Damien az asztalára, és fél tucat szénrajzot mutatott Gideonnak. – Ezek természetesen csak vázlatok. De firenzei ügynökeim azt jelentették, hogy ez a fickó, ez a Leonardo nevezetű, valódi mester, emellett nagy feltaláló is, és mint tudod, a találmányokért élek-halok. Leonardo most fejezte be Lisa del Giocondo portróját, amit *Mona Lisának* nevezett el. Arra gondoltam, hogy meghívom magamhoz, hogy fesse meg a portrémát, és amíg itt van, ezt-azt kihúzhatnak belőle a találmányait illetően. Mit szólsz hozzá?

– Azt, hogy drága multság lenne – mormogta Gideon.

Vesper felkacagott. Gideont nem volt könnyű lenyűgözni, és Damien elhatározta, hogy ha törik, ha szakad, utoljára még megpróbálja.

Félresöpörte Leonardo rajzait.

– Talán igazad van. De ez megérte az árát, el kell ismerned!

Damien színpadias mozdulattal a falitérkép felé mutatott. A falapokból összeillesztett, rikító kékkel és zölddel befestett térkép az egész világot ábrázolta.

– Ez a legújabb és legpontosabb térkép a világon, Gideon. Az eredeti Lorraine hercegének tulajdona, mostanában tett rá szert. Egy bizonyos Waldseemüller nevezetű úriember készítette. Mit szólsz?

Gideon éles szeme csak egy pillanatra időzött a térképen.

– Az új földrészek... És a nevük... Amerika?

– Igen, Amerigo Vespucci, a felfedezője után nevezték el. Szerintem is idéltlen név, de mindegy. A világnak hivatalosan is kitágult, Gideon! Nem találsz lelkesítőnek? Gondolj a meghódítandó földekre, a dúsgazdag barbár királyságokra! A spanyolok már meg is gazdagodtak, hajósámra hozzák az aranyat és az ezüstöt. Én mondom neked, ha egy ember elég hatalommal rendelkezik, könnyen az új világ urává válhat. Lehetne belőle Vesperia is, nem?

Gideon összehúzta a szemöldökét.

– Szerintem már azokkal a földekkel is elég bajunk van, amik a mieink. Negyvenhárom jobbágyunk halt meg a héten. Meg kell találnunk a gyógyszert a fekete halálra, és kétlem, hogy a válasz a te... Amerikádban rejlene.

Damiennek ismét türtőztetnie kellett a dühét. Gideon volt az egyetlen, aki vakmerően feleselni mert vele. Az elmúlt évek során ezt Vesper őszintén üdítőnek tartotta. Azt is megengedte neki, hogy a keresztnévén hívja.

De most eltöprengett rajta, hogy nem volt-e vele túllontúl bizalmas.

„Jobbágyunk?” Ezek Vesper-birtokok voltak. És mióta lett a barátja ilyen szűklátókörű? Most mutatta meg neki az új kontinenseket, több millió lehetséges alattvalóval – egy egész meghódításra váró világot –, és Gideon negyvenhárom pestises paraszt miatt nyavalygott.

– Nos – kezdte Damien könnyedén –, tényleg nagy-szerű lenne, ha gyógyszert találnánk rá, ezért is támogatom a kutatásaidat olyan bőkezűen. Hogy haladsz?

Megint az a pillanatnyi habozás. Valamit titkolt előle. A szemében, mintha félelem tükröződött volna, de ahogy szálfegyenesen és délcegen ott állt előtte, csak úgy dagadt az erőtől. Majd' kicsattant az egészségtől.

„Egy főzet receptje” – mondta a házvezetőnő. Ez egyre érdekesebb...

– Lassan haladok – nyögte ki végül Gideon. – A higany túlságosan mérgező. A vasoldat nem viszonyul úgy a testnedvekhez, ahogy reméltem. – Ekkor felnézett, mintha csak most vette volna észre a mozaikcímet. – Újabb műalkotás?

Damien elengedte füle mellett a megjegyzést. A bal csizmájától néhány centire ott volt a csapda beépített kioldógombja. Ha a dolgok rossz irányba fordulnak, Gideon a legjobb helyen állt.

– Kísérletezz embereken! – ajánlotta Damien. – Önként jelentkezőkön.

– Az kizárt, Damien.

– Sok emberünk van, meggyorsítaná a munkát.

– Soha.

Damien csücsörített. Gideon Cahill még ennyi év után is ámulatba ejtette. Minden erejét a szérum megelégségének szenteli, mégis elzárkózik egy olyan logikus lépéstől, mint a paraszton való kísérletezés. De lehet, hogy máshogy próbálta ki a szert...

– Semmilyen áttörést nem tudsz felmutatni? – kérdezte Damien.

Gideon habozott.

– Nem találtam meg a szert.

– Vagy úgy. Valamit azért csak találtál?

Gideon megtekerte a gyűrűjét, aminek ő volt az őrzője.

– Tessék, uram?

Most legalább a rendes megszólítást használja – gondolta a férfi.

– Tíz éve ismerlek, barátom – mondta Damien. – Sok mindenben tehetséges vagy, de a megtévesztés nem tartozik ezek közé. Képtelen vagy hazudni. Te valami fontosat találtál, az én pénzem segítségével, és azoknak a hozzávalóknak és alapanyagoknak köszönhetően, amiket én küldtettem neked a világ távoli sarkaiból, és az én birtokaimhoz tartozó szigeten húztad meg magad.

– Ez a sziget a Cahill-család birtoka, uram – javította ki Gideon. – A kelta királytól kaptuk. Mi hívtunk meg ide, és engedték meg neked, hogy ezt a házat használd...

– Igen, igen – söpörte félre Damien a jogi tényeket. – De ez akkor is az én báróságom, és te hűséggel tartozol nekem. Vagy minimum az igazsággal. Mit találtál?

Gideon rászegezte a tekintetét, és Damien önkéntelenül hátralépett. A férfi rémültnek tűnt, de Damien gyorsan rájött, hogy nem tőle fél. Gideon Cahill a saját felfedezésétől félt.

– Hidd el, lordom – fogadkozott Gideon –, ha valami olyat fedeznék fel, ami hasznodra lehet, elárulnám, de nem így áll a helyzet.

– Értem. – Damien pulzusa lelassult, mint mindig, amikor az erejét kellett fitogtatnia. Az erőszak megnyugtatta. Mint egy ima. – Ez fölöttébb sajnálatos, barátom. Nem vehetem fel veled a versenyt az alkímia területén, de mint tudod, sokat piszmogok a találmányaimmal, és veled ellentétben én embereken is kísérletezek. Mindjárt megmutatom...

Damien a kioldógombra lépett, és Gideonra rászakadt a mennyezet.

A csapda Damien egyszerűbb találmányai közé tartozott, de azért elég hatásos volt. A padláson három, egymás mellett álló mészköoszlop tartotta a tetőt. Olyan vastagok és nehezek voltak, mint a hájóárbocok, de a kiegyensúlyozásuk tökéletesnek volt mondható, és csak egy aprócska ék tartotta őket össze. A gomb megnyomására a fogaskerekek munkába lendültek, az ék kihúzódott, és a Vesper-címer leomlott. Az oszlopok úgy sújtottak le, mint isten öklei.

Szörnyű robaj rázta meg a házat, ahogy az oszlopok darabokra robbantak. Kőszilánkok röppentek szanaszét, és az egész uradalom beleremegett. Gideonnak palacsintává kellett volna lapulnia az oszlopok alatt.

De amikor a kavargó por leülepedett, Gideon a romktól másfél méternyire, sértetlenül állt. Csak a jobb kézfeje vérzett a horzsolástól.

Istenem – gondolta Damien. *Tényleg igaz.* Önkéntelenül felkacagott.

Későn vette észre, hogy hibázott. Gideon gyorsabban mozgott, mint Damien szeme követhette volna,

és egy másodper alatt a falnak passzírozta őt. Ujjai a torkára tapadtak. Damien nem volt könnyű, de Gideon úgy kapta fel, mint egy madárijesztőt.

– Megpróbáltál megölni? Aztán nevetettél rajtam?
– izzott fel a szeme.

Damien egy másodpercig meg sem tudott szólalni a döbbenettől. Nemes emberre kezét emelni egyet jelentett a halállal, és Gideon – a legszelídebb ember, akivel valaha találkozott – most ki akarta törni az uraság nyakát. Gideon ujjai összeszorultak az álla alatt. A lord pulzusa nagyokat lüktetett. Látása homályosodni kezdett, de még sikerült kiráznia a ruha-ujjába rejtett tört.

– Megéri? Megéri az árat, Gideon? – préselte ki a szavakat Damien összeszorított légsövén keresztül. Tőre hegyét Gideon bordáinak bökte. – Gondold meg!

Gideon szorítása tovább erősödött. Szemét még mindig gyilkos düh ködösítette.

– Akkor mindketten meghalunk – krákolta Damien. – De a veszteséglistának ezzel még nem lesz vége. Ott van az anyád, aki Milánóban él. Meg a testvéred, Dublinban. Aztán a feleséged és a gyermekeid...

Damien Gideon arcát fürkészte, miközben az lassan felfogta a szavakat. Veszélyes dolog volt egy dühös embert fenyegetni, de Damiennek emlékeztetnie kellett rá, kivel akar szembeszállni. A világ minden táján voltak kémei és bérgyilkosai. Sok barátja, és még több fizetett szolgálja volt, akik nem örülnek majd patrónusuk halálának. Gideon ezt jól tudta.

Ha megöli Damien Vespert, az egész Cahill családot eltörlik a föld színéről.

Dörömbölés hallatszott az ajtón. Baltazár kivont kardal berontott.

– Uram, mi történt?!

– Maradj ott, ahol vagy! – kiáltott rá Damien, aztán Gideonra nézett. – Minden rendben van, nem igaz, barátom? Csak egy kis nézeteltérés, semmi több.

Damien ötig számolt, és mindegyik szívdobbanásáról azt hitte, az lesz az utolsó. Végül Gideon dühös ábrázata megvetővé változott. Elengedte a nyakát, és hátralépett.

Damien visszatette a tőrt a tokba.

Nagyot nyelve megpróbálta visszaszerezni magabiztosságát.

– Látod, Baltazár? Tűnj el!

A szolga hitetlenkedve nézett az urára, aztán a mennyezetten tátongó lyukra, majd a padlón heverő mészkörtörmelékre, és azon tűnődött, egy kis nézeteltérés, hogy okozhatott ekkora felfordulást.

– I-igenis, uram – dadogta, aztán gyorsan kihátrált, és becsukta maga után az ajtót.

Gideon a törmelékbe rúgott, a Vesper-címer mozaikdarabjai szétrepültek.

– Eddig máshogy gondoltam rád. Azt hittem, barátok vagyunk, Damien.

– Azok is vagyunk – mondta a lord erőltetett könnyedséggel, mert tudta, hogy gyorsan finomítania kell a helyzeten.

– A csapda csak próba volt. Tudtam, hogy kiállod. Árukl el... hogyan sikerült elugranod?

Gideon ökölbe szorította a kezét.

– Ha még egyszer megfenyegeted a családomat, ha hozzájuk mersz nyúlni egy ujjal is...

– Nem-nem, dehogy! – hadarta Damien. – Csak elragadott a düh. De térjünk a lényegre! Nincs ember, aki ilyen gyors lenne. És a vérző bütykeid! Félreceptad az egyik oszlopot a kezeddél?

Gideon továbbra is támadásra kész volt, de civilizált énje újra átvette az irányítást, ahogy Damien remélte. Ha tehette, Gideon Cahill mindig inkább a szavait használta, mint az öklét.

– Az egyik oszlopot valóban félreceptam – ismerte be. – Az utolsó pillanatban. Különben agyoncsapott volna.

Damien csodálkozva rázta a fejét.

– Te egy pillanat alatt felmérte, hová fog zuhanni, majd a tömegéből és a lendületéből kiszámoltad, melyik ponton kell erőt kifejtene rajta, hogy irányt változtasson...

– Egyszerű fejszámolás – morogta Gideon. – Neked is erősséged a matematika, mint nekem.

– Jól tudok számolni, de közel sem ilyen gyorsan – mondta Damien. – Egy másodperc alatt nem számoltam volna ki. Természetfölötti erőről, gyorsaságról és mentális képességről tettél tanúbizonyságot... Mitől változtál meg, Gideon? Milyen főzetet kotyvasztottál?

Gideon elsápadt.

– Honnan tudod, hogy... – Az arca megkeményedett, amikor megértette. – Hát persze, Maria!

– Ne haragudj rá! Nem tudott ellenállni az ezüstnek. Ami pedig a férjét illeti... hosszú ideje a várbörtönöm vendégszeretetéét élvezi. Vagyis nem volt más választása.

Gideon leporolta a vállát.

– Tudhattam volna – mondta keserűen –, hogy rám is kémeket küldesz.

– Az eszed gyorsabban vág – szögezte le Damien.

– Megnövelted az érzékszerveid élességét. De nem tudtad megváltoztatni az alaptermészetedet, kedves barátom. Túlságosan bízol az emberekben. És csak a jót látod bennük. Ez a te legnagyobb gyengeséged. Most pedig áruld el, milyen titokra jöttél rá!

Gideon ránézett.

– Régen azt hittem, azért támogatom a munkámat, mert gyógyírt akarsz találni a pestisre. Mert segíteni akarsz a népnek, és jobb világot szeretnél.

– Meg akarom találni a gyógyszert – biztosította Damien. – Talán az én életemet is megmenthetném vele, de ez csak az egyik ok. A másik, hogy jó áron lehetne eladni. De amit felfedeztél, az még ennél is nagyobb fontossággal bír. Ami pedig a paraszton való segítséget illeti... könyörgöm! Ha valamire megtanított a fekete halál, akkor arra, hogy az élet olcsó.

– A pestis az élet értékére tanít!

– Ugyan! Én nem akarom megállítani a halált, csak... irányítani. A gyógyír pedig... értékes lehetett

volna. De úgy tűnik, valami csodálatos dologra buk-
kantál. Valamire, ami hatalmas segítségemre lehet.
Én imádom a fegyvereket, barátom. A hatalmat! Mert
ezekkel építhetek jobb világot!

Gideon arca megkövült a rémülettől. Damien is-
merte ezt az arckifejezést. A kísérleti nyulaknak hasz-
nált emberek vágtak ilyen képet, amikor rádöbben-
tek, hogy nem hagyják el élve a műhelyét.

– Így beszél egy velejéig gonosz ember.

– Ez azért túlzás, Gideon. Még tőled is. Ez az új
szer, amit felfedeztél... az elme és a test megerősí-
tésével... olyan hadsereget hozhatnék létre, amivel
kiűzhetném végre az angolokat Írországból. Henrik
király öreg és gyenge. A dublini ölebei erőtlenek.
A főzeteddel és az általam kitalált új fegyverekkel
egész Angliát lerohanhatnám – söpört végig a ke-
zével új térképén. – Sőt, az egész világ az ölünkbe
hullana!

Halálos csend következett.

Gideon vérző öklét ruhája ujjába csavarta. Keze
remegett. Damien ezt a tényt ugyanúgy feljegyezte
gondolatban, ahogy kísérleti alanyainál szokta. A fő-
zet mellékhatása volt? Ki kell derítenie.

– Damien, most hazamegyek – szölt Gideon. – Azt
hiszem, jobb lesz, ha visszatérsz a szárazföldre hol-
nap hajnalban. Többé nem számítász szívesen látott
vendégnek a családuknak birtokán.

A lordba megbánás nyilallt. Ilyen az, amikor az
ember elveszít egy barátot. Milyen jókat beszélgettek

annak idején! Milyen jókat vacsoráztak! A paraszto-
kat könnyű volt pótolni, Gideon Cahillt nem.

– Tíz éve ismeresz, Gideon – mondta. – Volt olyan do-
log, amit nem tudtam megszerezni, ha meg akartam?

– Isten veled, Lord Vesper!

– Amikor megszerzem a szert, bánni fogod, hogy
azok a kövek nem lapítottak össze! – figyelmeztette
Damien.

Gideon még egyszer a szemébe nézett, de arcáról
eltűnt a düh – csak a csalódás maradt –, mintha azt
merészelte volna üzeni vele, hogy Damien hibájá-
ból került sor köztük a kenyértörésre.

Szó nélkül távozott.

Damien káromkodva az asztalához fordult. Titkos
jelentések és Leonardo-rajzok repültek a levegőbe, és
a csapda törmelékén landoltak.

Ő megpróbálta. Tényleg megpróbált érzévekkel
hatni rá. De néha a legjobb terveket is meg kell vál-
toztatni. Ma éjjel Baltazárnak mégis használnia kell
a kardját.

Gideon átkozta magát a bolondságáért.

Jól ismerte Damien kegyetlenségét, de továbbra
sem akarta elhinni, hogy régi barátja az életére tört.
És ami ennél is rosszabb volt: Damien ki akarta belő-
le húzni új képességeinek titkát. Gideon az elmúlt tíz
évben eleget próbálta megfékezni a lordot. Titokban

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

ellenszegült erejének, amivel nagyobb hatalomra akart törni. Felhasználta befolyását, hogy csillapítsa Damien hirtelen természetét, és megvédje a parasztokat a dühétől. A szérum nem ajándék volt, hiszen mindent elpusztíthatott.

A tengerparton – félúton hazafelé – Gideont majdnem ledöntötte lábáról egy hányingerroham. Roszszabb volt, mint valaha. A szuperszérum mellékhatásai egyre érezhetőbbek lettek. Felemelte a kezét, a bütkei továbbra is véreztek. Néhány perccel ezelőtt elég ereje volt ahhoz, hogy széttörjön egy követ. Most meg úgy remegett a keze, mint egy öregemberé. Mivel többet használta új képességeit, annál rosszabbul érezte magát.

Legalább huszonnégy órára volt szüksége ahhoz, hogy a szérum új változatát befejezze. Talán ezúttal a testnedvek egyensúlya optimális lesz, és ellensúlyozhatja vele a testét ért károsodást.

Miért nem tudott Damien egy napot várni ezzel?

A hányinger elmúltával Gideon nagy levegőt vett, és megpróbált tisztán gondolkozni. A reggel az évszakhoz képest meglepően meleg volt. A sziklákat hullámok nyaldosták. Gideon tisztán látta a szárazföldet, de azt is tudta, hogy onnan nem látszódik az ő szigete.

Nem akart belenyugodni, hogy az ősei háza, a Cahillek évszázados menedéke hamarosan a sírja lesz.

Két négyzetkilométeres területen a sziget alakja összetett tenyérhez hasonlított: a sík mezőt ujjakra hasonlító sziklák védelmezték.